

Иван Вазов

Полет

Poetes sacres, echeveles, sublimes,
Allez et repandez vos ames sus les cimes.
Dans le desert pieux ou l'esprit se recueille,
Dans le bocage ombrageux qui tombe feuille a feuille.

V. Hugo

Да бягам веч оттука, печални ми са дните.
Челото ми увяхна от скърби ядовити,
от мъги, теготи.
Ех, всичко ми се види и пусто, и омразно,
от светло вдъхновение сърцето ми е празно,
от пламенни мечти.

Отде да черпя сила и ново, живо чувство,
наоколо е подлост, престори и изкуство,
и яростен разврат.
Сърцата тук са пусти, лицата тук се пишат,
лицата носят маски, цветята не миришат,
цветята са от плат.

Ще бягам вече ази от тоя град коварен,
де взора ми не види ни изток лъчезарен,
ни горски върхове;
де страстите върлуват и егоизми диви
и де те окръжават приятели фалшиви
и подли врагове.

Веч искам мир да найда и всичко да забравя.
О, дайте ми свобода ил някоя дъбрава,
ил дол усамотен,
та тамо да подишам безгрижен и на воля,
с цветята ще приказвам, на бога ще се моля,
ще пея вдъхновен.

Ще пея, както бардът, кой скрит от поглед хорски
си пейше по скалите, при бреговете морски
и тоя мил напев,
и тия звуци чудни на лирата му сгряна
се сливаха с зефира, с шумът на океана
и с бурний горски рев.

О, планини свещени, о, вий, гори балкански,
вий, стари исполини, вий, зидове гигантски
под синий небосклон,
към вас сега духът ми стремително се носи,
към ваште глави снежни, де вий орел гнездо си
и духа аквилон!

Желал бих аз да хвъркна и къмто вас да дойда,
във вашите обятия, във вашата природа
със прелести безброй,
де изворите клочат из пъстрите морави,
де славеите пеят из тъмните дъбрави,
де царствува покой;

де здравец, смин и люляк в усойте миришат,
де елените припкат, зефирите въздишат
из гъстите гори;
де чуй се водопада, де злобата се губи,
де всичко се сговаря, целува и се люби:
врабци, листа, зари.

Де хубаво е зиме и чудно е на пролет;
де нравите са чисти, де плачат и се молят
разбитите сърца;
де птичките са волни, горите по-зелени,
небето по-светливо, момите по-засмени
от рози след дъжда;

де над скалите диви, що с молниите се бият,
дене орли се носят, а нощем пък се вият
блудящите души;
де и в самите бури и дивости, и грубост
се крий очарование, поезия и хубост
за нашите очи!

1876 г., Букурещ

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Надежда Владимирова и Инна Атанасова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4363>]